

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ଯେତେ ଯେତେ ତୁମେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ସେତେ ଆତ୍ମାର ଉଦ୍‌ଘାଟନା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ, ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଆତ୍ମା ଚମକିବାର ହୋଇଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମାୟା କେଉଁଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଟିକିଏ ବି ହଇରାଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା ଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ନିଜର ସମସ୍ତ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଶୀତଳ କରିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମାୟା ଟିକିଏ ବି ହଇରାଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପକ୍କା ଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଯୋଗସ୍ଥ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ଯୋଗସ୍ଥ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ରତା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅଦ୍ଘାତନା ଯୋଗୁଁ ତୁମର ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ହୀରା ଟିକିଏ କରିଥାଏ, ପଥର ନୁହେଁ ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ ପଥର ସମାନ ବେକାର ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ଜାଗ୍ରତ ହେଲେ କୁହାଯିବ ପାରସମଣୀ ସମାନ ଅଟେ । ତେବେ ଅଦ୍ଘାତନା ଯୋଗୁଁ ଆତ୍ମାର ଉଦ୍‌ଘାଟନା କମ୍ ହୋଇଯାଇଛି, ଲିଭି ଯାଇ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାର ନାମ ଆତ୍ମା ରଖାଯାଇଛି, ଆତ୍ମା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵର ଏକାପରି ହୋଇଥାଏ, ଶରୀରର ରୂପ ରଙ୍ଗ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମାର ରୂପ ଏକାଭଳି ହିଁ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଆତ୍ମା । ବାବାଟଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଏହି ସମସ୍ତ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ତୁମ ପାଖରେ ଥିଲା ପିରେ-ପିରେ କମ୍ ହୋଇ ଶେଷରେ କିଛି ବି ରହୁ ନାହିଁ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଅଦ୍ଘାତନା ବୋଲି କହିବା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅଦ୍ଘାତନୀ ଥିଲ । ଏବେ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ସାଗରତ୍ତ୍ଵ ଦ୍ଵାରା ଉଦ୍‌ଘାତନୀ ହେଉଛି, ଆତ୍ମା ତ ବହୁତ ସୁକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ । ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଦେଇ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ଘାତନା କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ଜାଗ୍ରତ ହେଉଛ । ଘର-ଘର ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଆଲୋକ ଦ୍ଵାରା ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ଘରେ ଘରେ ଅନ୍ଧକାର ଲାଗି ରହିଛି ଅରଥାତ୍ ଆତ୍ମାର ଉଦ୍‌ଘାଟନା କମ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଉଦ୍‌ଘାଟନା ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ତୁମେ ଉଦ୍‌ଘାତନା ହୋଇଯିବ । ବାବା କାହାର ଗୁଣାଣୀ କରୁନାହାନ୍ତି । କେବଳ ତ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ନା ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ମୂଢ଼ମତି ହୋଇଗଲେଣି । ଏକଥା କିଏ କହୁଛନ୍ତି ? ବାବା, ପିଲାମାନେ ଶରୀର ଆଧାରେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି କେତେ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ନା । ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ମିଳୁଛି । ଉଦ୍‌ଘାତନା ପାଠପଢ଼ା କୁହାଯାଉଛି । ବାବାଟଙ୍କର ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ଆମର ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଇଛି, ଏହାକୁ ହିଁ ସର୍ବା-ସର୍ବା ଦୀପାବଳୀ କୁହାଯାଉଛି । ଛୋଟ ବେଳେ ମାଟି ଦୀପରେ ତେଲ ଦେଇ ଜାଳୁଥିଲେ, ଏହି ପ୍ରଥା ତ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ଏହା ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ଦୀପାବଳୀ ହୋଇନଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଆତ୍ମାର ଉଦ୍‌ଘାଟନା କମ୍ ହୋଇଯାଇଛି, ବାବା ଆସି ଏହାର ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆସି ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଦେଇ, ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସ୍କୁଲରେ ଶିକ୍ଷକ ପାଠପଢ଼ାଆନ୍ତି ନା । ତାହା ବିନାଶୀ, ଏହା ଅବିନାଶୀ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଅଟେ । କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ କ’ଣ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥାନ୍ତି କି! ରଚନା ଏବଂ ରଚୟିତାଙ୍କର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଉଦ୍‌ଘାଟନା କେବେ ଶୁଣିଛ ? କେବେ କେହି ଆସି ଏ ପାଠ ପଢ଼ାଇଛନ୍ତି, ଯାଇ ଦେଖ କେହି କେଉଁଠାରେ ଏ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି କି ? କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଏ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଅତୀତ ହିଁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆସୁଛି ବୋଲି କ’ଣ ଡେଇଁଗୁରା ପିଚୁଛନ୍ତି କି! ଅତୀତ ହିଁ ଆସି ପରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ତ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେତେ ପରମ୍ପରା ତାଙ୍କୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନ ମିଳିଛି । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବିନା ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଶରୀରରେ ଆସିଲେ ଶବ୍ଦ କରିଥାଏ । ଏହି କଥା ତୁମେ ବୁଝାଇଲେ କେହି ମାନିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଦିଆଯିବାରୁ ଏବେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଏହି ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କ ବିନା କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ କେହି କ’ଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏହା କେବଳ ବାବା ହିଁ ଆସି କରାଉଛନ୍ତି । ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ନେବାର ଅଛି ସେମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେବେ କେତେ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଦେଇଥିବେ ? ଅଗଣିତ ଆତ୍ମା, ଗାଁ-ଗାଁ କେତେ ଡେର ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମେଳା ଥରେମାତ୍ର ହେଉଛି । ବାବା ସତ୍ତ୍ଵମୟରେ ହିଁ ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାରୁପୀ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ଯାଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରହିଛି, ଉଦ୍‌ଘାଟନା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ସିଏ ସତ୍ତ୍ଵମୟରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଏହି ଉଦ୍‌ଘାଟନା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଏବେ ୪୦୦୦ ବର୍ଷ ରହିଛି । ବିଲକୁଲ୍ ହିଁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ୪୦୦୦ ବର୍ଷ ପରେ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଆସିବେ । ତେବେ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ସିଏ ଆସି ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଦେଇ ସଦଗତି କରିବେ ତେଣୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ସମସ୍ତେ ଅଦ୍ଘାଟନା ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ଏହାକୁ ଅଦ୍ଘାଟନା ରୂପକ ଅନ୍ଧକାର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଅଦ୍ଘାତନୀ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ଦରକାର । ଭକ୍ତିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ ।

ଆତମାରେ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଥିବାରୁ ଭାବୁଛନ୍ତି ଉକ୍ତି ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ସ୍ୱର୍ଯ୍ୟସ୍ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଆଲୋକ ହେବ । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ସ୍ୱର୍ଯ୍ୟସ୍ ପରକଟିତ ହେଲେ....କାହା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନସ୍ୱର୍ଯ୍ୟସ୍ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ? ସିଏ କେବେ ଆସିଥିଲେ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ପଣ୍ଡିତ ହୋଇଥିଲେ କହିବେ ଯେବେ କଳିଯୁଗ ପୁରା ହେବ ତେବେ ଆଲୋକ ହେବ । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ କରମାନୁସାରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସବୁଲୋକ ଏକାପରି ପାଠ ପଢ଼ିବେ ନାହିଁ । ପାଠପଢ଼ାରେ କେବେ ଏକାଭଳି ନମ୍ବର ରହିନଥାଏ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବିନାଶୀ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟସ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ନେଇ ଯୋଗ ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ସ୍ୱାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସତ୍ତ୍ୱଗମୟରେ ଆସି ଏହି ଶରୀରର ଆଧାର ନେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ନେଉଛି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟସ୍ ଏହି ଅକ୍ଷର ଅଛି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ବାବା କହୁନାହାନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ଗୀତାରେ ହିଁ ଏକଥା ରହିଛି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢ଼ା । ତେଣୁ ଏହାର ନାମ ଗୀତା ରଖାଯାଇଛି । ଏଥିରେ ପ୍ରଥମେ ଭଗବାନୁବାଚ ଲେଖାଯାଇଛି । ତେବେ ଭଗବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ? ଭଗବାନ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ତ' ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ଯେଉଁଠାରେ କି ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସୃକ୍ଷମବତନକୁ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ସ୍ୱଥ୍ୱଳ ସାକାର ଦୁନିଆ, ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଖେଳ ଚାଲୁଛି । ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରେ ଆତ୍ମାମାନେ କେତେ ଛୋଟ ଆକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ଖିଆଲ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଏହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଉକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ । ତୁମର ସାଧୁ-ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଏତେ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇନାହିଁ । ବାବା ତ ବହୁତ ଅତ୍ତ-ସତ୍ତ୍ୱରେ ରହିଥିଲେ, ବହୁତ ବହୁତ ଗୁରୁ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ପଚରାଗଲା ଯେ ଆପଣ ସନ୍ନ୍ୟାସ କାହିଁକି କରିଛନ୍ତି ? ଘର ଦ୍ୱାର କାହିଁକି ଛାଡ଼ିଛନ୍ତି ? କହିଲେ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧି ଭରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ିଲୁ । ଆରକ୍ଷା, ଜଟିଳରେ ଯାଇ ରହୁଛୁ ପୁଣି ଘର ଦ୍ୱାର କଥା ମନେ ପଡ଼ୁଥିବ ? କହିଲେ, ହଁ । ବାବା ତ ଦେଖିଛନ୍ତି ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ପୁଣି ଘରକୁ ମଧ୍ୟସ୍ ଫେରି ଆସିଥିଲେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି । ମନୁଷ୍ୟ ବୟସ୍କ ବା ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଯିବା ପରେ ହିଁ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଛୋଟ ଆୟୁଷରେ ତ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । କୁମ୍ଭ ମେଳାରେ ବହୁତ ଛୋଟ ଛୋଟ ନାଗା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆସି ଓମ୍ବିଷ ଖୁଆଉଥିଲେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଉଥିଲା । ତୁମକୁ ତ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା କରମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବଶ ହୋଇ-ହୋଇ ଶେଷରେ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ । ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ମାୟା ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସାତ୍ତ୍ୱଗରେ ମାୟା ହଇରାଣ କରିନଥାଏ । କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ସେତେବେଳେ ବଶ ହେବ ଯେବେ ତୁମେ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ । ତେବେ ତୁମର କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବ, ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଠାରେ ଏପରି ବିକାରୀ କାମ ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏଭଳି ସାତ୍ତ୍ୱଗଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ସାତ୍ତ୍ୱଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ ଯୋଗୁଷ୍ କରୁଛନ୍ତି । ମାୟା ତୁମକୁ ଅଯୋଗୁଷ୍ କରିଦେଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ସାତ୍ତ୍ୱଗ ବା ଜୀବନ ମୁକ୍ତିଧାମ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗୁଷ୍ ହୋଇ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ବସି ଯୋଗୁଷ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ପବିତ୍ରତା, ଗାୟନ ମଧ୍ୟସ୍ କରୁଛନ୍ତି - ବାବା ଆମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ ଆମକୁ ଆସି ପବିତ୍ର କର । ପାବନ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟସ୍ ଅଛି ଅମୃତ ଛାତି ବିଷ କାହିଁକି ଖାଇଲ । ତା'ର ନାମ ବିଷ ଅଟେ, ଯାହାକି ଆଦି-ମଧ୍ୟସ୍-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ ଭ୍ରମାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦ୍ୟାରିତ ଅଛି । ବାବା କେତେ ଥର ଆସି ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ କନିଷ୍ଠରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ କରାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଲେ ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟସ୍ ଅଧିକ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସମ୍ପଦତି ଏବଂ ସୁଖ ସବୁକି ମିଳିଯାଇଥାଏ । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ ତୁମେ ବୋର୍ଡରେ ଲେଖିପାରିବ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ତୁମକୁ ୨୧ ପିଢ଼ି ପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସମ୍ପଦତି ଏବଂ ଖୁସି ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ସମ୍ପଦତି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମିଳୁଛି । କେତେକ ସନ୍ତାନ ବୋର୍ଡ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ ଡରୁଛନ୍ତି । ବୋର୍ଡ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଘରେ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ସର୍ବଜନ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କରତଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତୁମକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସମ୍ପଦତି, ସୁଖ ସବୁ ମିଳିଯାଉଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦିଅ । ଯଦି ଦେଇପାରିବ ତେବେ କାହିଁକି ବୋର୍ଡରେ ନ ଲେଖୁଛ ! ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆସି ବୁଝିବେ ଯେ ଭାରତରେ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସମ୍ପଦତି, ପବିତ୍ରତା ମଧ୍ୟସ୍ ଥିଲା । ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବରଷା ମିଳୁଛି ତେବେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମ ପାଖକୁ ବହୁତ ଆସିବେ । ତୁମେ ବସି ବୁଝାଅ ଯେ ଏହି ଭାରତ ସୁନ୍ଦର ଚଢ଼େଇ ଥିଲା, ଏଠାରେ ଲକ୍ଷମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜସ୍ୱ ଥିଲା । ପୁଣି ଏମାନେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ? ଏମାନେ ପ୍ରଥମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଇଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଅଛନ୍ତି ନା, ଇଏ ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଶେଷ ହେଲା । ପୁଣି ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ଆସି ଏହି ପଦ ଆମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ୮୪ ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ନେବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପାଠ ତ ପଢ଼ିବା ଦରକାର ନା ।

ତୁମକୁ ସାତ୍ତ୍ୱଗ ଚକ୍ରଧାରୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ନୂଆମାନେ ତ ଏକଥା ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ସାତ୍ତ୍ୱ କୁହାଯାଉଛି

। ଆମେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥିଲୁ, ଆରମ୍ଭରୁ ଆସି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଉଛୁ । ଏକଥା ମଧୁସ୍ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଶିବଜ୍ଞର ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ କଲ, ତୁମେ ତ ଅବସ୍ଥିତିରୀ ଭକ୍ତ ଥିଲ । ଏକଥା ବାବାଜୀ ବସ୍ଥିତି କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଜନ୍ମ ନେଉଛ । କେହି ସାହୁକାର ହୋଇଥିଲେ କୁହାଯିବ ନା ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଲାଏ ଏହିପରି କରମ କରିଥିଲେ । କେହି ଯଦି ରୋଗୀ ହୋଇଥିବେ ତେବେ କହିବା ଯେ ଏହା ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ କରମର ହିସାବ-କିତାବ ଅଟେ । ଆରକ୍ଷା, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କେଉଁ କରମ କରିଥିଲେ ? ଏକଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାଜ୍ଞର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରା ହେଲା । ପୁଣି ଥରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନ ସତ୍ତ୍ୱମୟରେ ହିଁ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ବି ତୁମେ ଭୁଲିଯିବ । କରମ, ଅକରମ ଏବଂ ବିକରମର ଗୁହ୍ୟ ଗତି ମଧୁସ୍ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମର କରମ ବିକରମ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ତ୍ୱମୟରେ କରମ ଅକରମ ହେବ । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ବିକାର ନଥାଏ । ସେଠାରେ ଯୋଗବଳରେ ଶକ୍ତି ରହିବ ଯେବେ ବି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ବିଶ୍ରାନ୍ତ ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ମଧୁସ୍ ଦରକାର । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଅପବିତ୍ର, ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କୁହାଯାଏ । ତାହା ନିରବିକାରୀ ଏହା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ବାବା ହିଁ ଆସି ବେଶ୍‌ଲାକ୍ଷ୍ମୀ ଶିବାଳୟ କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ତ୍ୱମୟ ଶିବାଳୟ ଅଟେ । ଶିବବାବା ଆସି ତୁମକୁ ସତ୍ତ୍ୱମୟ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଜ୍ଞର ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ତୁମେ ପଚାରି ପାରିବ । ଆପଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏମାନେ ଏହି ପଦ କିପରି ପାଇଲେ ? ଏମାନେ କିପରି ବିଶ୍ରାନ୍ତ ମାଲିକ ହେଲେ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏକଥା ଜାଣି ନାହିଁ, ମୁଁ ଜାଣିଛି । ତୁମେ ବାବାଜ୍ଞର ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଏହି କଥା କହୁଛ ଯେ ଆମେ କହିପାରିବୁ - ଏମାନେ ଏହି ପଦ କିପରି ପାଇଲେ । ଏମାନେ ହିଁ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ୱମୟରେ ବାବା ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ନମ୍ବରାଞ୍ଚାନ ପତିତ ଥିଲେ । ପୁଣି ନମ୍ବରାଞ୍ଚାନ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ପୂରା ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେବ ନା । ତୁମ ଚିତ୍ତରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାବରେ ଅଛି - ଏମାନଙ୍କୁ କିଏ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଲା, ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା । ଦେବତାମାନେ ତ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଯାହାଜ୍ଞକୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତାଙ୍କୁ ପିତା ଶିକ୍ଷକ ସତ୍ତ୍ୱରୁ ବୋଲି ମଧୁସ୍ କୁହାଯାଇଥାଏ ।

ଏସବୁ କଥା ସେହିମାନେ ବୁଝିବେ ଯିଏକି ଆରମ୍ଭରୁ ଶିବଜ୍ଞର ଭକ୍ତି କରିଥିବେ । ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଲାବାଲାଙ୍କୁ ତୁମେ ପଚାର - ଆପଣ ଏହି ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏହି ପଦ କିପରି ପାଇଲେ ? ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ କେବେ ଥିଲା ? ପୁଣି ଏମାନେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ଏମାନେ କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ? ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ କହିଲେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । ତେଣୁ ତୁମ ପକେଟରେ ସର୍ବଦା ଚିତ୍ର ରହିବା ଦରକାର, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇପାରିବ । ଆରମ୍ଭରୁ ଯେଉଁମାନେ ଶିବଜ୍ଞର ଭକ୍ତି କରିଥିବେ ସେମାନେ ଶୁଣି ଖୁସି ହେବେ । ଏଥିରୁ ତୁମେ ବୁଝିଯିବ ଯେ ଲାଏ ଆମ କୁଳର ଅଟନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ବାବା ବହୁତ ସହଜ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମୁକୁତି ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସମସ୍ତଜ୍ଞର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସତ୍ତ୍ୱମୟ ବାଦଗାହୀ ମିଳିଯାଉଛି । ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ଏହିଭଳି ବହୁତ ବିଷୟବସ୍ତୁ ରହିଛି, ବେଶ୍‌ଲାକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ଶିବାଳୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ବିଷୟ ଉପରେ ଆମେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଜ୍ଞର ଜୀବନ କାହାଣୀ କହିପାରିବୁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଜ୍ଞର ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ଏହା ମଧୁସ୍ ଏକ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଅଟେ । ବିଶ୍ରାନ୍ତେ କିପରି ଗାନ୍ତି ଥିଲା । ପୁଣି ଅଗାନ୍ତି କିପରି ହେଲା ଏବେ ପୁଣି ଗାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି - ଏହା ମଧୁସ୍ ବିଷୟବସ୍ତୁ ହୋଇପାରିବ । ଆରକ୍ଷା ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଜ୍ଞର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଜ୍ଞର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବର୍ତ୍ତମାନ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିକରମ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ନିଜେ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ରୂପକ ଜ୍ଞୋତିରେ ଜ୍ଞାନ-ଯୋଗର ଘୃତ ଢାଳିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ବୁଦ୍ଧିକୁ ସ୍ୱାଚ୍ଛ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମାଲିକ ପଣିଆର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ୍ ହୁଅ । ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ଜାଗ୍ରତ ରହୁ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଉଥିବା ମାଲିକ ଅଟେ, ବିଶେଷ ଆତ୍ମା, ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ଅଟେ - ତେବେ ଏହିଭଳି ମାଲିକ ପଣିଆର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ମନ ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସଂସ୍କାର ନିଜର ଆସ୍ତତରେ ରହିବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ମନ ବୁଦ୍ଧିଠାରୁ ମଧୁସ୍ ଅଲଗା, ମାଲିକ ଅଟେ - ଏହିଭଳି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ସହଜରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବ । ଏହିଭଳି ଅଲଗା ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ ହିଁ କର୍ମାତୀତ କରିଦେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିନ୍ଦା ବା ବିଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ସହନ କରିବା ଏବଂ ସମାହିତ କରିନେବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****